

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש עם פרש מתוק מדבש

תיקני וזר חלקג		
יום	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	קב ע"ב	מט-נו
שני	קד ע"א	נד-סד
שלישי	קז ע"ב	סח-סח
רביעי	קד ע"א	סח-עד
חמישי	קד ע"ב	עד-פב
שישי	קה ע"א	פב-פט
שבת	קה ע"ב	פט-צו

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- ברשת/ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 372 | פרשת שמות תשפ"ו

י"ל בעזרה שית"ע"י
בית הוהר 'מתוק מדבש' ת.ר. 5315 ירושלים

שש מאות אלה מרפבות קדושות ירדו עם יעקב למצרים

רבי יצחק הוה קאים קמיה דרבי אלעזר בר רבי שמעון, אמר ליה שכינתא נחתת למצרים עם יעקב, אמר ליה ולא, והא כתיב (בראשית מו ד) אנכי ארד עמך, אמר ליה תא חזי, שכינתא נחתת למצרים את יעקב, ושית מאה אלפין רתיכין קדישין (אחרנין) עמה, והיינו דכתיב כשש מאות אלה רגלי.

דתנינן, שית מאה אלפין רתיכין קדישין נחתו עם יעקב למצרים, וכלהו סליקו מתמן פד נפקו ישראל ממצרים, הךא הוא דכתיב (שמות יב לו) ויסעו בני ישראל מרעמסס סכותה כשש מאות אלה רגלי וגו', שש מאות לא נאמר אלא כשש מאות, כגוונא דנפקו אלין כף נפקו אלין.

ותא חזי רזא דמלה, בעדנא דנפקו אלין רתיכין קדישין משירייתא קדישתא, חמו ישראל,

מתוק מדבש

שרומזים על מרפבות המלאכים שנאמר בהם (יסקאל א ז) ורגליהם רגל ישרה.

דתנינן, שית מאה אלפין רתיכין קדישין נחתו עם יעקב למצרים שש מאות אלה מרפבות קדושות ירדו עם יעקב למצרים, וכלהו סליקו מתמן פד נפקו ישראל ממצרים וכלם עלו משם כשיצאו ישראל ממצרים הךא הוא דכתיב, ויסעו בני ישראל מרעמסס סכותה כשש מאות אלה רגלי וגו', ומפרש שש מאות לא נאמר, אלא כשש מאות בכ' הדמיון, והיינו כגוונא דנפקו אלין כף נפקו אלין כעין שיצאו המלאכים שבאו תחלה עם יעקב, כף יצאו אותם המלאכים שבאו למצרים בעת שהתחיל השעבוד. (עט"צ ומפרשים)

ותא חזי רזא דמלה ובא וראה סוד הדבר, בעדנא דנפקו אלין רתיכין קדישין משירייתא קדישתא בזמן שיצאו אלו מרפבות הקדושות מחנות הקדושים, חמו

שש מאות אלה מרפבות קדושות ירדו עם יעקב למצרים

רבי יצחק הוה קאים קמיה דרבי אלעזר בר רבי שמעון רבי יצחק הוה עומד לפני רבי אלעזר בר רבי שמעון, אמר ליה מה שאמרת בשם אביך שהפכות יורה בזה שהשכינה ירדה למצרים עם יעקב, מדכתיב את יעקב ולא כתיב אתו, הא שכינתא נחתת עם יעקב למצרים (ס"ג טעמא כ"ז) הרי כבר ירדה השכינה למצרים כביאת יעקב עצמו בחייו הנזכר בפרשת ויגש, דכתיב אנכי ארד עמך (ס"ג) משמע ארד עמך ממש, ומה חדש הפכות כאן במה שלא אמר אתו, אמר ליה רבי אלעזר תא חזי, שכינתא נחתת למצרים את יעקב אמת הדבר מה שמבאר שם שהשכינה ירדה עם יעקב למצרים, אמנם מה שנתוסף כאן בעת התחלת השעבוד כי ושית מאה אלפין רתיכין קדישין אחרנין עמה שש מאות אלה מרפבות קדושות של מלאכים אחרים ירדו עמה נוסף על הראשונים, והיינו דכתיב כשש מאות אלה רגלי

וידעו דהו מתעכבין בגיניהון, וכלהו בהילו דעבדו ישראל בגיניהון הוה, והיינו דכתיב ולא יכלו להתמהמה, הוה ליה למימר ולא רצו להתמהמה, אבל לא כתיב אלא ולא יכלו, ואתידעו (ס"י ואי תנדע) ממש דכלהו בני ישראל הו, בני ישראל דרקייעא, והיינו דכתיב בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב, ועל דא לא נאמר ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה אתו, אלא ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב, הבאים מצרימה בקדמיתא, ועם מי, את יעקב.

אמר רבי יהודה (נ"א רבי יצחק נ"א רבי יוסי) קל וחומר, ומה פד אשתזיב יעקב מלכון, פתיב (בראשית לב ב) ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים, פד נחת (למיפק) בגלותא וקדשא ברין הוא אמר אנכי ארד עמך מצרימה, (דף ה ע"א) לאו דינא הואיל ופטרונא נחתא, דייחתון שמשוי עמיה, היינו דכתיב הבאים מצרימה את יעקב.

השכינה היתה דבוקה במשה רבנו תמיד

וילך איש, דא עמרם, ויקח את בת לוי, דא יוכבד, ובת קול נחתת ואמרת ליה לאזדווגא בה, דהא קריב זמנא דפורקנא דישראל על ידא דברא דאתיליד מנייהו, וקדשא ברין הוא סייע ביה.

מתוק מדבש

ועל זה אמר רבי יצחק, קל וחומר שיירדו מלאכי מעלה עם יעקב בעת ירידתו למצרים, ומה פד אשתזיב יעקב מלכון ומה בשעה שנצל יעקב מלכון פתיב ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים שבאו מלאכי מעלה ללותו לארץ ישראל, פד נחת בגלותא כשיירד יעקב לגלות וקדשא ברין הוא אמר אנכי ארד עמך מצרימה (דף ה ע"א) לאו דינא הואיל ופטרונא נחתא דייחתון שמשוי עמיה וכי אינו דין הואיל והאדון שהוא הקדוש ברין הוא ירד עם יעקב שיירדו משמשוי עמו, היינו דכתיב הבאים מצרימה את יעקב שבאו מלאכי מעלה עם יעקב בעת ירידתו למצרים. (דף ד ע"ב-ה ע"א, ובביאורינו כרך ה עמ' לב-לג)

השכינה היתה דבוקה במשה רבנו תמיד

וילך איש, דא עמרם שהלך על פי הדבור, ויקח את בת לוי, דא יוכבד הגם שהיתה דודתו, והטעם שכתוב ב"ת לוי לרמוז פי ובת קול נחתת ואמרת ליה לאזדווגא בה פת קול ירדה ואמרה לעמרם להזדווג עם יוכבד, דהא קריב זמנא דפורקנא דישראל על ידא דברא דאתיליד מנייהו פי קרוב הזמן של גאלת ישראל

ישראל וידעו דהו מתעכבין בגיניהון ראו ישראל את המלאכים שהם מזמנים לצאת וידעו שבשכילם מתעכבים עדין שם, לכן וכלהו בהילו דעבדו ישראל בגיניהון הוה כל החפזון שעשו ישראל הנה בשכילם, והיינו דכתיב, ולא יכלו להתמהמה, הוה ליה למימר ולא רצו להתמהמה, אבל לא כתיב אלא ולא יכלו שפרושו שלא יכלו עוד להתמהמה בשכיל כבוד המלאכים, ואתידעו ממש ואז נודע ממש לישראל דכלהו בני ישראל הו שכלם גם המלאכים היו בכלל בני ישראל, והיינו בני ישראל דרקייעא בני ישראל שברקיע שהם מלאכי זעיר אנפין, והיינו דכתיב בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב שהם מלאכי מעלה שבאו עם יעקב למצרים, ועל דא לא נאמר ועל פן לא נאמר ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה אתו, אלא ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב שפרושו הבאים מצרימה בקדמיתא הם המלאכים שבאו מצרימה בתחלה, ועם מי באו המלאכים ואמר את יעקב יחד עם יעקב אבינו כשיירד למצרים בחייו, ורצונו לומר אלו נאמר אתו, הו משמע שבאו עתה מחדש עם נשמת יעקב, אבל מדכתיב את יעקב, פרושו שבאו עם יעקב בעודו בחייו בעת ירידתו למצרים, ועתה בעת התחלת השעבוד נתוסף עליהם פי איש וביתו באו כנזכר לעיל.

דְּתַנִּינָן שְׂכִינְתָא שְׂרִיאַ עַל עַרְסִייהוּ, וְרַעוּתָא דְלַהוֹן בְּדַבְּקוּתָא חָדָא הָוָה בְּהַ שְׂכִינְתָא,
וְעַל דָּא לֹא אַתְעַדִּי שְׂכִינְתָא מַהוּוּא בְּרָא דְאוּלִידוּ, לְקַיִמָא דְכְּתִיב (ויקרא י"א מ"ד)
וְהִתְקַדְּשְׁתָּם וְהִייתֶם קְדוּשִׁים, בַּר נָשׁ דְּמִקְדָּשׁ גְּרַמְיָה מְלָרַע, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא מְקַדָּשׁ לִיה
לְעִילָא, כְּמָה דְרַעוּתָא דְלַהוֹן הָוָה בְּדַבְּקוּתָא דְשְׂכִינְתָא, הֵכִי אַתְדַּבְּקָא שְׂכִינְתָא בְּהוּוּא עוּבְדָא
מִמָּשׁ דְּעַבְדוּ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, זַפְּאִין אֵינּוֹן צְדִיקָא דְרַעוּתָא דְלַהוֹן בְּדַבְּקוּתָא דְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא תְּדִיר,
וְכַמָּה דְאֵינּוֹן מְתַדְּבָקִין בֵּיה תְּדִיר, הֵכִי נָמִי אִיהוּ אַתְדַּבְּק בְּהוּ, וְלֹא שְׂבִיק לֹוֹן לְעַלְמִין,
וּוִי לְרַשִׁיעֵיִיא דְרַעוּתָא דְלַהוֹן וְדַבְּקוּתָא דְלַהוֹן מְתַרְחָקָא מַנְיָה, וְלֹא דִי לְהוּ דְמְתַרְחָקֵן מַנְיָה,
אֶלָּא דְמְתַדְּבָקֵן בְּסִטְרָא אַחְרָא.

תָּא חֲזִי עַמְרָם דְאַתְדַּבְּק בֵּיה בְּקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, נָפַק מַנְיָה מִשָּׁה, דְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לָא
אֲעִדִּי מַנְיָה לְעַלְמִין, וְשְׂכִינְתָא אַתְדַּבְּקַת בְּהַדִּיה תְּדִיר, זַפְּאָה חוּלְקִיָּה.

מְתוּק מְדַבְּשׁ

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, זַפְּאִין אֵינּוֹן צְדִיקָא דְרַעוּתָא דְלַהוֹן
בְּדַבְּקוּתָא דְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא תְּדִיר אֲשֶׁרִיָּהֶם
הַצְדִּיקִים שְׂרַצוֹנָם תְּמִיד בְּדַבְּקוּתָא הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, וְכַמָּה
דְאֵינּוֹן מְתַדְּבָקִין בֵּיה תְּדִיר וְכַמּוּ שְׁהֵם מְתַדְּבָקִים בּוֹ
תְּמִיד וְרוּדְפִים אַחַר דְבַבְּקוּתוֹ, הֵכִי נָמִי אִיהוּ אַתְדַּבְּק
בְּהוּ וְלֹא שְׂבִיק לֹוֹן לְעַלְמִין כְּמוּ כֵן הַקְדוּשׁ בְּרוּף
הוּא יוֹרֵד אֲלֵיהֶם וּמְתַדְּבַק בְּהֶם וְאֵינּוּ עוֹזֵב אוֹתָם לְעוֹלָם,
רְצוֹנוּ לומר אֶפְלוּ כְשֶׁעוֹסְקִים בְּצַרְכֵי גְשָׁמִיּוֹת הַמְּכַרְחִים
לְאָדָם, וּוִי לְרַשִׁיעֵיִיא דְרַעוּתָא דְלַהוֹן וְדַבְּקוּתָא דְלַהוֹן
מְתַרְחָקָא מַנְיָה אוּי לְהֶם לְרַשְׁעִים שְׂרַצוֹנָם וְדַבְּקוּתָם
מְתַרְחָק מִהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, וְלֹא דִי לְהוּ דְמְתַרְחָקֵן
מַנְיָה וְלֹא דִי לְהֶם שְׂמְתַרְחָקִים מִמְּנוּ, אֶלָּא דְמְתַדְּבָקֵן
בְּסִטְרָא אַחְרָא אֶלָּא עוֹד מְתַדְּבָקִים בְּסִטְרָא אַחְרָא.

תָּא חֲזִי, עַמְרָם דְאַתְדַּבְּק בֵּיה בְּקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא
נָפַק מַנְיָה מִשָּׁה בֵּא וְרָאָה עַמְרָם שְׂנַתְדַּבְּק בְּהַקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא יִצָּא מִמְּנוּ מִשָּׁה, דְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לָא
אֲעִדִּי מַנְיָה לְעַלְמִין שְׂהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לֹא סִלַּק שְׂכִינְתוֹ
מִמְּנוּ לְעוֹלָם, וְשְׂכִינְתָא אַתְדַּבְּקַת בְּהַדִּיה תְּדִיר וְהַשְׂכִּינָה
נְתַדְּבָקָה עִמּוּ תְּמִיד, לְכֵן זַפְּאָה חוּלְקִיָּה אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל
עַמְרָם, אִי נָמִי אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל מִשָּׁה.

(דף י"א ע"ב, ובבאורייתו כרך ה עמ' קח-קט)

עַל יְדֵי הַכֵּן שְׂיֻלָּד מֵהֶם, וְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא סִייע בֵּיה
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא סִייע בּוֹ וְעַזְרוּ שְׁלֹא בְּרִיף הַטָּבַע, כִּי
יֻכָּבֵד הֵיטָה בַּת מֵאָה וְשְׁלָשִׁים שָׁנָה כְּשֶׁנּוּלָּד מִשָּׁה.

דְּתַנִּינָן, שְׂכִינְתָא שְׂרִיאַ עַל עַרְסִייהוּ שְׁלַמְדוּ שְׂהַשְׂכִּינָה
שְׂרַתָּה עַל מִשְׁתָּם, כִּי מִפְּנֵי טוֹב כְּוַנְתָּם בְּזוּוֹגָם אֶל
הַזּוּוֹג הַעֲלִיּוֹן גְּעֻשְׁתָּה מִשְׁתָּם מְרַכְּבָה אֶל הַשְׂכִּינָה, וְרַעוּתָא
דְלַהוֹן בְּדַבְּקוּתָא חָדָא הָוָה בְּהַ שְׂכִינְתָא וְרַצוֹן שְׁלֵהֶם
וְכוּנְתָם בְּדַבְּקוּתָא אַחַת הֵיטָה בְּשְׂכִינָה, רְצוֹנוּ לומר לִיחְדָּה
בְּכַעֲלָה, וְעַל דָּא לֹא אַתְעַדִּי שְׂכִינְתָא מַהוּוּא בְּרָא
דְאוּלִידוּ וְעַל כֵּן לֹא נִסְתַּלְקָה הַשְׂכִּינָה לְעוֹלָם מְאוּתוֹ הַכֵּן
שְׁהוּלִידוּ שְׁהוּא מִשָּׁה, עִם הֵיטָה שְׂעַדִּין הֵיטָה רַף בְּשָׁנִים
וְלֹא הֵיטָה בּוֹ מְעַשִׂים כָּלֵל, עִם כָּל זֶה מְצַד קְדָשַׁת אַבּוּי
וְאִמּוֹ הֵיטָה הַשְׂכִּינָה דְבוּקָה בּוֹ מְרַאשִׁית מוּלְדָתוֹ, לְקַיִמָא
לְקַיִם מַה דְכְּתִיב וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִייתֶם קְדוּשִׁים שְׁפָרוּשׁוּ
בַּר נָשׁ דְּמִקְדָּשׁ גְּרַמְיָה מְלָרַע קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא
מְקַדָּשׁ לִיה לְעִילָא אִם אָדָם מְקַדָּשׁ עַצְמוֹ מְעַט מְלַמְטָה
הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְקַדָּשׁ אוֹתוֹ הַרְבֵּה מְלַמְעָלָה, כְּמָה
דְרַעוּתָא דְלַהוֹן הָוָה בְּדַבְּקוּתָא דְשְׂכִינְתָא כְּמוּ שְׂרַצוֹנָם
וְכוּנְתָם הֵיטָה בְּדַבְּקוּתָא שֶׁל הַשְׂכִּינָה, הֵכִי אַתְדַּבְּקָא שְׂכִינְתָא
בְּהוּוּא עוּבְדָא מִמָּשׁ דְּעַבְדוּ כְּמוּ כֵן מִמָּשׁ הַתְּדַבְּקָה
הַשְׂכִּינָה בְּאוּתוֹ הַמְעַשָּׂה שְׂעַשׂוּ, דְהֵינּוּ בְּהוּלָד שְׁהוּלִידוּ.

יֹכְבֵד רְאֵתָהּ אֶת אֹר הַשְּׂכִינָה שְׁהָאִיר בְּמִשָּׁה

וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֵּן, וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, מֵאִי כִּי טוֹב הוּא, אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא דְאֲתִילִיד מָהוּל, בְּגִין דְּרָזָא דְבְרִית טוֹב אֶקְרִי, דְכֻתִּיב (ישעיה ג') אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, נִהִירוּ דְשְׂכִינְתָא דְנִהִיר בֵּיה חֲמָת, דְבִשְׁעָתָא דְאֲתִילִיד אֲתַמְלִיא כָּל בֵּיתָא נְהוֹרָא, כְּתִיב וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, וְכֻתִּיב (בראשית א ד') וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, וְעַל דָּא כִּי טוֹב הוּא כְּתִיב, וְכֻלָּא הִוָּה.

וַתִּצְפְּנָהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים, תְּלַת יָרְחֵי מֵאִי קָא מִיִּירִי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רְמֵז הוּא דְקָא רְמֵז, (עד) דְלָא אֲשַׁתְּמוּדַע מִשָּׁה בְּזַהְרָא עֲלָאָה, עַד תְּלַת יָרְחִים, דְכֻתִּיב (שמות יט א) בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי, דְהָא כְּדִין אֲתִיְהִיבַת תּוֹרָה עַל יְדוּי, וְשְׂכִינְתָא אֲתַגְלִיא וְשָׂרְיָא עֲלוּי לְעִינְיָהוֹן דְכֻלָּא, דְכֻתִּיב (שם פסוק ג) וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יְהוָה.

מֵתוֹק מְדַבֵּשׁ

הִנֵּה וְהִכָּל הִנֵּה דְהִינּוּ שְׁנוּלַד מָהוּל וְאֵז שְׂרַתָּה וְהָאִירָה עֲלוּי הַשְּׂכִינָה כִּי אֵין הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה עַל אָדָם בְּהִיתוֹ עָרַל.

וַתִּצְפְּנָהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים, וּמְפָרֵשׁ תְּלַת יָרְחֵי מֵאִי קָא מִיִּירִי מַה בָּא לְרֵמֵז שְׁהַצְפִּינְתוּ שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רְמֵז הוּא דְקָא רְמֵז הוּא שְׂרוּמֵז בְּזָה שְׁנַתְּפִסְתָּה נְבוֹאָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה וְדַבּוּרוֹ עִם הַשְּׂכִינָה דְלָא אֲשַׁתְּמוּדַע מִשָּׁה בְּזַהְרָא עֲלָאָה עַד תְּלַת יָרְחִים שְׁלָא הִנֵּה נִפְר מֹשֶׁה בְּזַהְרָא הַעֲלִיּוֹן דְהִינּוּ בְּנְבוּאָת אֲסַפְקֵלְרִיא הַמְאִירָה מַעַת יִצְיָאָת מְצָרִים עַד חֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי שֶׁהוּא חֲדָשׁ סִיּוֹן, דְכֻתִּיב בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי, דְהָא כְּדִין אֲתִיְהִיבַת תּוֹרָה עַל יְדוּי כִּי אֵז נִתְנָה הַתּוֹרָה עַל יְדוּי, וְשְׂכִינְתָא אֲתַגְלִיא וְשָׂרְיָא עֲלוּי לְעִינְיָהוֹן דְכֻלָּא וְאֵז נִגְלָתָה הַשְּׂכִינָה וְשְׂרַתָּה עֲלוּי לְעִינְיָהֶם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל דְכֻתִּיב וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יְהוָה... (דף יא ע"ב, ובבבאורינו כרך ה עמ' קט-ק"י)

יֹכְבֵד רְאֵתָהּ אֶת אֹר הַשְּׂכִינָה שְׁהָאִיר בְּמִשָּׁה

וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֵּן וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, וּמְפָרֵשׁ מֵאִי כִּי טוֹב הוּא מַה פְּוִנְתוֹ, אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, דְאֲתִילִיד מָהוּל שְׁנוּלַד מָהוּל, בְּגִין דְּרָזָא דְבְרִית טוֹב אֶקְרִי לְפִי שְׁסוּד הַבְּרִית נִקְרָא טוֹב דְכֻתִּיב אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב וְצְדִיק הוּא טוֹד הַבְּרִית. רַבִּי יוֹסִי אָמַר לְכֵן כְּתוּב וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, כִּי נִהִירוּ דְשְׂכִינְתָא דְנִהִיר בֵּיה חֲמָת שִׁיּוֹכְבֵד רְאֵתָהּ אֶת אֹר הַשְּׂכִינָה שְׁהָאִיר בו, וְהִינּוּ דְבִשְׁעָתָא דְאֲתִילִיד אֲתַמְלִיא כָּל בֵּיתָא נְהוֹרָא שְׁבִשְׁעָה שְׁנוּלַד נְתַמְלָא כָּל הַבֵּית אֹר, לְכֵן כְּתִיב וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא כִּי מֵלַת טוֹב הִיא הָאֹר וְכֻתִּיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב הָרִי שְׁמֵלַת טוֹב הִיא הָאֹר, וְעַל דָּא וְעַל כֵּן כִּי טוֹב הוּא כְּתִיב לְרֵמֵז עַל אֹר הַשְּׂכִינָה שְׂרַתָּה יֹכְבֵד שְׁהָאִיר בְּמִשָּׁה כְּשְׁנוּלַד, וְכֻלָּא

שבח דא שירא

דברי הזוהר מסוגלים לטהר הנשמה.

למוד בספר קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (סידור האריז"ל ל'ר' יעקב קאפיל ז"ל - בסדר כוונת הלימוד)

לקבלת העלון מודי שבעי ית שלוח אימיל בכרובת: 3022233@gmail.com

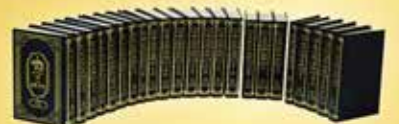
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערגער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)